

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej AK Neuschlová, s. r. o., Dostojevského rad 5, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 13CoE/11/2024-278 z 30. októbra 2024 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6CdoR/7/2025 z 23. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť všeobecným súdom na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, príloh k nej pripojených a ostatného spisového materiálu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 59P/188/2016-277 zo 14. februára 2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/376/2018-600 zo 7. mája 2019 (ďalej len „rozsudok“) bola maloletá [REDACTED], [REDACTED], zverená do osobnej starostlivosti sťažovateľky, obom rodičom sa priznalo právo maloletú zastupovať a spravovať jej majetok a otec [REDACTED] bol zaviazaný k povinnosti platiť výživné. Súčasne bol upravený styk otca s maloletou, pričom za miesto odovzdania a prevzatia maloletej bolo určené predškolské zariadenie počas školských dní, v prípade choroby maloletej alebo mimo školských dní, resp. prevádzkových hodín predškolského zariadenia to malo byť miesto bydliska matky.

3. Nadväzne sa na Mestskom súde Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) viedlo konanie o návrhu na nariadenie výkonu rozsudku, pretože sťažovateľka neumožňovala oprávnenému stretávať sa s maloletou v rozsahu určenom súdnym rozhodnutím. Mestský súd návrhu otca vyhovel a uznesením č. k. 28Em/2/2023-189 z 9. mája 2024 nariadil výkon rozsudku v časti o úprave styku otca s maloletou (výrok I). Súčasne nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil rodičom maloletej výchovné opatrenie – povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu na účel zlepšenia komunikačných a výchovných zručností rodičov (výrok II). Kolíznemu opatrovníkovi uložil povinnosť doručiť súdu priebežné správy (výrok III), odložil výkon rozsudku do skončenia nariadeného neodkladného opatrenia o výchovnom opatrení (výrok IV) a rozhodol o trovách konania (výrok V).

4. Proti rozhodnutiu mestského súdu v časti výrokov I a IV sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom tvrdila, že k výkonu rozsudku sa nemalo pristúpiť. Uznala, že došlo k nerealizovaniu styku otca s maloletou, čo odôvodnila nevhodným (násilným) prístupom otca k maloletej. Súčasne namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie je nevykonateľný, pretože maloletá už nenavštevuje predškolské zariadenie. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením č. k. 13CoE/11/2024-278 z 30. októbra 2024 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v I. výroku, odmietol odvolanie v časti výroku IV a zrušil výrok V odvolaním napadnutého uznesenia. Vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľky uviedol, že v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých sa nezisťuje či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, ale len skúma, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu. Súčasne poukázal na odôvodnenie uznesenia okresného súdu, ktorý sa danou otázkou zaoberal a dospel k záveru, že z výsluchu maloletej nevyplývalo, že by sa otca bála. Vo vzťahu k druhej námietke uviedol, že zmena miesta odovzdania maloletej z predškolského zariadenia na školské zariadenie nie je dôvodom na vyslovenie nevykonateľnosti rozsudku, keďže ide len o miesto vyzdvihnutia maloletej, a nie o čas úpravy styku.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Krajskému súdu vytkla, že neposúdil namietanú neurčitosť a materiálnu nevykonateľnosť rozsudku, neodôvodnil svoje rozhodnutie náležitým spôsobom a nevyjadril sa ku všetkým jej argumentom. Najvyššiemu súdu položila dve právne otázky. Pýtala sa, či je súd oprávnený nariadiť výkon rozhodnutia, ak zistí, že jeho obsahom je aj nemožné plnenie, teda časť rozhodnutia, o ktorého vykonaní rozhoduje, je materiálne nevykonateľná (1) a či je možné výrok právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, pre ktoré je charakteristická jeho záväznosť a nemennosť, v konaní o nariadenie jeho výkonu neformálne meniť, a to v rámci odôvodnenia rozhodnutia, ktorým súd nariaďuje jeho výkon a prípadne v akom rozsahu a za akých podmienok môže dôjsť k zmene obsahu výrokov vykonávaného rozhodnutia (2).

6. Napadnutým uznesením sp. zn. 6CdoR/7/2025 z 23. septembra 2025 najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné, keď jeho neprípustnosť z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP vyvodil zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu svojou povahou nenapĺňa znaky rozhodnutia vo veci samej a nejde ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, keďže vykonávacie konanie sa ukončí až rozhodnutím o zastavení výkonu rozhodnutia (§ 390 Civilného mimosporového poriadku). K odmietnutiu dovolania v prípade dôvodov podľa § 421 ods. 1 CSP pozri bližšie bod 27 odôvodnenia tohto uznesenia.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že v priebehu celého konania o nariadenie výkonu rozhodnutia namietala nevykonateľnosť rozsudku o úprave styku, podľa ktorého je v niektorých dňoch prevzatie a odovzdanie maloletej viazané na predškolské zariadenie (materská škôlka), ktoré však maloletá od septembra 2021 nenavštevuje, pretože navštevuje školu. Okrem toho vykonávané rozsudky nešpecifikujú predškolské zariadenie, v ktorom má byť plnená povinnosť odovzdania a prevzatia maloletej. Vykonávaný rozsudok o úprave styku za miesto odovzdania a prevzatia maloletej otcom určil počas školských dní predškolské zariadenie; bydlisko matky určil len v presne v rozsudku vymedzených prípadoch choroby maloletej, mimoškolských dní, resp. prevádzkových hodín predškolského zariadenia. Je zrejmé, že minimálne v časti styku otca s maloletou počas školských dní, keď maloletá nie je chorá a predškolské zariadenie je v prevádzke, trpí rozsudok o úprave styku materiálnou nevykonateľnosťou, ktorá bráni tomu, aby bol nariadený výkon rozhodnutia. S názormi krajského súdu, ktorý v podstate zopakoval argumentáciu mestského súdu, sa sťažovateľka nestotožňuje, rozhodnutia mestského súdu a krajského súdu považuje za svojvoľné a neodôvodnené.

8. Neistota týkajúca sa miesta odovzdania maloletej dcéry otcovi nevyhnutne zasahuje do práv a povinností sťažovateľky, pretože nemá jasnú predstavu o tom, v ktorom mieste má pripraviť maloletú na styk s otcom. Táto neistota dopadá aj do sféry maloletej, pričom nie je zapríčinená sťažovateľkou a nemôže jej byť pričítaná na ťarchu. Medzi sťažovateľkou a otcom nebola možná dohoda týkajúca sa miesta odovzdania a prevzatia maloletej, preto autoritatívne zasiahol súd a určil konkrétne miesto, ktoré nie je možné v rámci konania o výkon rozhodnutia neformálne meniť. Mestský súd a krajský súd postupovali svojvoľne, ak pristúpili k nariadeniu výkonu materiálne nevykonateľného rozhodnutia o úprave styku s maloletou. Krajský súd pochybil, keď sa pri posudzovaní materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu náležitým spôsobom nevysporiadal s námietkou a argumentáciou sťažovateľky o jeho materiálnej nevykonateľnosti.

9. Mestský súd a krajský súd žiadnym spôsobom nezohľadnili skutočnosť fyzického násillia páchaného otcom na maloletej a ani sa ním nezaoberali v kontexte rozhodovania o nariadení výkonu rozhodnutia. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že súdy majú vždy takúto povinnosť vo veciach, ktoré sa týkajú maloletých, a to s poukazom na medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná. Krajský súd sa tým však nezaoberal a nevzal do úvahy ani najlepší záujem dieťaťa, čím porušil pozitívnoprávne záväzky vyplývajúce z Dohovoru o právach dieťaťa.

10. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka namieta jeho záver o neprípustnosti dovolania z dôvodu podľa § 421 CSP. Ten totiž odporuje právnomu názoru vyjadrenému v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 540/2022, podľa ktorého vo veciach výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je vymenovaná v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP. V prípade sťažovateľky mohlo byť rozhodnutie krajského súdu napadnuté dovolaním a nejde o prípad vylúčenia dovolania podľa § 421 ods. 2 CSP. Najvyšší súd relevantné normy o dovolaní vyložil nesprávne a ústavne nekonformným spôsobom, čo spôsobilo nezodpovedanie sťažovateľkou nastolenej právnej otázky a viedlo k porušeniu jej práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o porušení práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, ktorému vytyka svojvoľnosť a neodôvodnenosť.

12. Prv, než ústavný súd pristúpi k preskúmaniu napadnutého uznesenia krajského súdu, považuje za potrebné uviesť, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľky, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota pre podanie ústavnej sťažnosti v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (IV. ÚS 481/2011, I. ÚS 276/2010, III. ÚS 227/2010), a preto ústavný súd podrobil napadnuté uznesenie krajského súdu ústavnému prieskumu.

13. Zároveň ústavný súd poukazuje i na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu už raz bolo predmetom súdneho prieskumu, keď ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 153/2025-16 z 13. marca 2025 ústavnú sťažnosť *ratione temporis* odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú vzhľadom na prebiehajúce dovolacie konanie, odkážuc pritom aj na § 124 zákona o ústavnom súde, ako aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 540/2022 z 27. októbra 2022, v ktorom sa ústavný súd vyjadril k otázke prípustnosti dovolania proti uzneseniam vydaným v konaniach o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých.

14. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd uvádza, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

15. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

16. K namietanému porušeniu dotknutých práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých, teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom. Nemožno totiž opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

17. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00, § 117 – § 118).

18. Predmetom napadnutého konania bol výkon rozhodnutia, konkrétne realizácia práva otca na styk s jeho maloletým dieťaťom. Podstatou posudzovania všeobecných súdov bola námietka sťažovateľky spočívajúca v spochybňovaní materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, pretože jedno z miest možného odovzdávania maloletej nezodpovedalo forme školského zariadenia, ktorú maloleté dieťa v skutočnosti navštevuje.

19. Krajský súd sa s touto námietkou sťažovateľky vysporiadal v odôvodnení napadnutého uznesenia, keď poukázal na rozdiely medzi dôvodmi formálnej a materiálnej nevykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Vo vzťahu k materiálnej nevykonateľnosti uviedol, že môže ísť o neurčitosť výroku, označenia účastníkov, lehoty na plnenie, prípadne iných, pre výkon rozhodnutia podstatných údajov. Výrok uznesenia okresného súdu nepovažoval za neurčitý a zmenu miesta odovzdania maloletej z predškolského zariadenia na školské zariadenie za dôvod na vyslovenie nevykonateľnosti súdneho rozhodnutia. Podľa jeho názoru ide iba o miesto vyzdvihnutia, nie samotný čas úpravy styku, čo nespôsobuje nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia.

20. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov týkajúcich sa výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľky v podanom odvolaní a, naopak, pre ktoré sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, že je na mieste nariadenie výkonu rozhodnutia (ktoré napokon odložil, pozn.).

21. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočným spôsobom zaoberal kľúčovou námietkou sťažovateľky o údajnej materiálnej nevykonateľnosti rozhodnutia mestského súdu. Materiálna vykonateľnosť predstavuje súhrn obsahových náležitostí exekučného titulu umožňujúcich bezproblémové identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 941.*), pričom takáto identifikácia z napadnutého uznesenia nepochybne vyplýva a je schopná zabezpečiť reálnu vynútiteľnosť práva obsiahnutého v exekučnom titule. Formulačné pochybenie, na ktoré sťažovateľka poukazuje, možno v okolnostiach danej veci označiť iba za zrejmu nesprávnosť, ktorú možno preklenúť výkladom. O materiálnu nevykonateľnosť by mohlo ísť v prípade, ak by rozhodnutie bolo natoľko

neurčité, že by nebolo možné určiť, komu presne sa má dieťa odovzdať, v akom čase alebo na základe akého právneho titulu, čo nebol tento prípad.

22. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnenia vo veci konajúceho súdu, teda nepovažuje rozhodnutie krajského súdu za svojvoľné alebo neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces. Práve naopak, v jeho dôvodoch možno nájsť odpovede na všetky námietky sťažovateľky vrátane tej, ktorou sa údajne nezaoberal, a to otázkou fyzického násillia páchaného otcom na maloletej. Tejto námietke sa pomerne dostačujúco venoval v rámci bodov 21 – 25 napadnutého uznesenia, ktoré sú sťažovateľke nepochybne známe, a preto z nich na tomto mieste nepovažuje za potrebné citovať. Krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľky nevyhovelo. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

23. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedeného dôvodu ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2 K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

24. Predmetom tejto časti ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol jej dovolanie podané z dôvodu podľa § 421 písm. a), b) a c) CSP pre neprípustnosť bez toho, aby na to boli splnené podmienky.

25. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom konaní. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevylučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom.

26. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v civilnom konaní (Civilný mimosporový poriadok a Civilný sporový poriadok). Právo na súdnu ochranu sa v civilnom mimosporovom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 419 a nasl. CSP v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku). Keďže posudzovanie splnenia podmienok dovolacieho konania je zásadne v právomoci najvyššieho súdu, s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky sa úloha ústavného súdu v tejto veci obmedzila na posúdenie, či najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia jej dovolania.

27. Ako vyplýva z napadnutého uznesenia, najvyšší súd odmietol dovolanie podané z dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, pretože namietané nesprávne právne posúdenie pretavené do dovolacích otázok nespĺňalo kritériá vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 až § 435 CSP. Dôvodil, že prípustnosť dovolania vyvodzovaná súčasne z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP je z povahy veci vylúčená, keďže nemožno odôvodňovať prípustnosť dovolania zároveň tým, že určitá právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená a zároveň že je ním riešená rozdielne, a súčasne sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Svoje rozhodnutie rovnako odôvodnil tým, že súd pri výkone rozhodnutia vo veciach maloletých nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov vrátane formulácie výroku takého rozhodnutia. Zastal názor, že pokiaľ exekučný titul nereflektuje na všetky vzniknuté situácie a zmenu pomerov po nadobudnutí jeho právoplatnosti a vykonateľnosti, budú ich musieť účastníci konania riešiť prioritne dohodou, prípadne podaním ďalšieho návrhu na súde. Dodal však, že exekučný titul v tejto veci splnil materiálne predpoklady vykonateľnosti, keďže obsahuje individualizované označenie účastníkov, ich práva a povinnosti. Vyzdvihol špecifický charakter konania o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorému zodpovedá i istá pružnosť konania garantujúca promptnosť donucovacej moci štátu zabezpečujúcej vynútenie plnenia povinností vyplývajúcich z vykonateľných súdnych rozhodnutí, čo zodpovedá meniacim sa pomerom na strane dieťaťa, ale aj na strane rodičov v priebehu núteného výkonu rozhodnutia.

28. Závery najvyššieho súdu tak, ako boli zhrnuté v predošlom odseku, sú dostatočne zdôvodnené, vrátane toho, z akého dôvodu nespĺňali otázky sťažovateľky parametre prípustnosti dovolania z uplatneného dovolacieho dôvodu. Nie je teda pravdou, že by najvyšší súd uzavrel, že v prípade rozhodnutí týkajúcich sa výkonu rozhodnutia vo veciach starostlivosti o maloletých dovolanie nie je vôbec prípustné, tak ako sa to snaží prezentovať sťažovateľka. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, ale jej dovolanie riadne preskúmal, a keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti dovolania a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 vyslovene umožňuje. Ústavný súd nezistil v týchto záveroch nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu